

נעמי צוללת עד לדקה שלמה ורודפת אחרי הדגים בין הסלעים. שללה — חזיריים, חתוליים, כרישי-חול, דאורים, סרגוסים ו"יאספורים".

ביום של דיג מוצלח מצליחה נעמי לצוד עד קרוב לעשרה קילו של דגים. אולם הציוד האמיתי היחיד הלוכסטר, סרטן-הים בי עברית, המכונה קארקאן בפי הערבים. באחד הימים ראתה נעמי את שותפה, שהוציא סרטן-ים, זורק אותו למים. הוא פשוט לא ידע, כמו שלא ידעו הדייגים הערביים ב"חיפה ובעכו, מה עושים עם זה. הם לא ידעו ששטעדת פרום, הנחשבת למשובחת בי מסעדות חיפה, מכונה לשלם שתי לירות עבור כל סרטן-ים כזה, שהוא מאכל-תאווה. נעמי ורובי עזבו את הדגים והחלו באיסוף הלוכסטר.

וכדי לקנות דגים מן הדייגים. הערביים שבחוף לא היו דגים. גם לא הסכים לצאת לים לדוג. לא אמרו לה, יש כאן דייג הונגרי. הוא יבטיח עולה חדש מהונגרי. חסון שלא ידע חדה עברית, יגרמנית. הוא נכנס למים עם ימי וצד לנעמי מספר דגים. נעמי נולד לביתה והם התידדו. יום אחד פגש בו גר רובי במים והוא עבר. הוא לימד אותה לצוד דגים.

נהגים הדייגים התמימיים בזוגות. תמיד טוב שיש מישהו צולם אין לדעת מה עלול לקרות. רגל יכולה לפעמים להתקע לים יש צורך בשניים כדי "לס" אחד. נעמי הפכה למספר שנים

הם שמרו זאת בסוד כמוס, כדי ששאר הדייגים לא יתחילו גם הם לאסוף את סרטני-הים. הם צדו בין 20 ל-50 סרטניים ליום, ולכולם נמצאו קונים. חלקה של נעמי בשלל היה כ-50 ל"י ליום.

רובי הלך לצבא ונעמי נשארה לבדה. היא יוצאת לדוג בחברת אחיה בן 15, השומר בתוך צנצנת בחדרו עקרים צהר. בים ושאר שרצים מסוכנים, אותם היה נוהג לאסוף חיים, כך שתם, לשם ספורט. כשהיא מרויחה היטב, היא מוציאה את

קחת רובה ולצלול כדי להעלות רובה. זה דורש אימון של חודשי אינו אקוריום. תחילה הצליחה עד לעומק של שלושה מטרים. זיקה עד שבעה מטרים. רובי לעומק 18 מטר. וכך, במרחק ל-600 מטר מן החוף, היתה

ואחרי נעמי עם שלל הדגים שלה בצאתה מהים. הדגים מחובי רים לדלעת יבשה הנושמת לה כמצוף, אליו היא קושרת אותם כשהיא שוהה בתוך המים.

לפני הדיג. נעמי עם ציוד הדיג התת-ימי שלה מסיירת לאורך סלעי החוף, כשבידה ציוד-צלילה. שתי תמונות אלה צולמו עלידי יוליאן פירסט, חיפה.

הכסף בקלות. "מה אני אעשה בכסף" היא עירומה? "מה זה? אמנות, לא?!" משיבה נעמי, "אם זה למטרות אסתטיקה, אין בי התפשטות שום דבר רע."

כך הפכה נעמי למודל מבוקש ביותר בין הציירים. היא עמדה בפני מרסל ינקו תמונת ציור משלו. בחיפה שימשה כמודל לנשים חובכות ציור, מקרב נשי החברה היבשה על הרי-הכרמל, תמורת עשר לירות לשעה. "עשייתי זאת יותר מתוך הנאה להר" גיו אותן, "בגלל זה גם לקחו אותי. תי, הן לא היו לוקחות מודל שהיתה מבי קשת פחות מעשר לירות. זה היה תענוג בשבילי להסתכל בהן כשהן מצוירות אותי. איזה סנוביזם?! יום אחד אמרה לי אחת מהן: מתוק, תצטופפי קצת, היום הבאתי נייר קטן."

★★★
נשואין אינם בתוכנית

היא אוהבת לאכול דגים מבושלים בבית לבן, סרטנים ואפרסקים, ושונאת את רחוב דיזנגוף בתל-אביב (טוב להיות שם שעתים). אבל להיות שם? אלוהים! היא לועגת לנערות אחרות ("אין משהו מיוחד בנערות הישראליות חוץ מן הקאמרי פלאגי של החיילות"), ומעדיפה חברת גבי רים — הגבר הישראלי הוא ישר. הלואי והנשים היו פה כמו הגברים. הנשים הישראליות הן צרות-אופק, מדברות רק על עניינים חומריים, מבובנות את החיים ולא עור שית שום דבר מחוץ לשיעבוד לעץ ולאבן. היא אוהבת למתוח אנשים, ולנסוע מהבית, סתם כך בלי מטרה מיוחדת, ולא לחזור כמה חודשים רק כדי להרגיש את עצמה חופשית. היא אינה מתלהבת כמעט משום דבר, חוץ מאנה מניאני בקולנוע ומכונה לחיות בכל מקום. "העיקר שיהיה שם איך כל, מקום לישון ואויר." במשך שלושה חודשים התגוררה בעכו בין הדייגים, כדי להיות קרובה לחיפי הדייג הטובים.

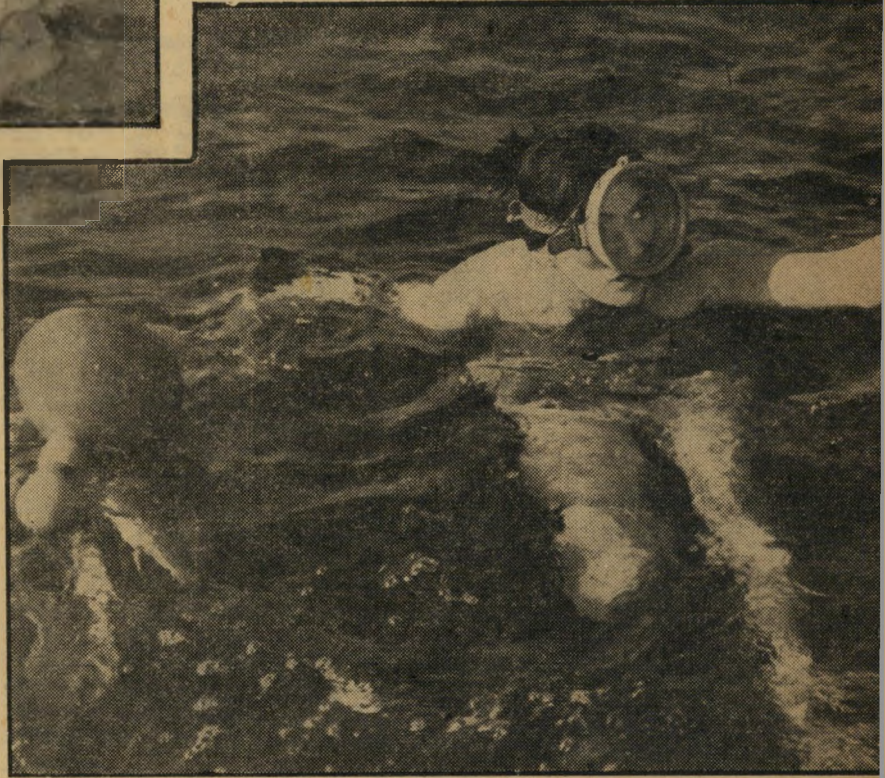
היא משחקת הוקי מגיל 15, מתאמנת גם כיום עם קבוצת הגברים של בת-גלים, אוהבת כדורגל ומלווה את קבוצת מכבי חיפה למשחקיה בערים אחרות. נשואין אינם כלל בתוכניתה. — "אינני חושבת שיימצא איש שיוכל להיות איתי!"

מה מריץ את הנערה בת ה-22, המדברת כאשה מנוסה, הנוהגת בחופשיות בלתי-רגילה עם לגבי צברית, והצוללת למעמקי הים כדי לרדוף אחרי דגים ברובה? מה מביא אותה להיות שונה משאר הנערות בנות גילה החולמות חלומות אחרים?

על חוף הים, בביקוני צר מול רוחות החרף, כשרובה הציצים הגדול בידה, משיבה נעמי כבובד-ראש: "אני יודעת? אני חר שבת שלא אספיק לעשות כלום. הזמן פשוט לא מספיק לי. אין לי זמן, ואני רוצה לעשות כל כך הרבה..."

נעמי מצאה לה גם עיסוקים לימים אלה. חלומה הגדול הוא להיות מאפרת תיאטרון וקולנוע. לשם כך החליטה ללמוד קוסמטיקה, החלה לעבוד בשעות אחר-צהריים ב"מכון-יופי חיפאי". זאת עבודה נוראה, היא טוענת. "זאת רכיאות ומשום כך זה קשה לי. זה לא נעים לסחוט מאנשים כסף ב"שקרים, וזה בדיוק מה שעושה הקוסמטיקאית. אם בא אדם שיש לו פצעי בגרות, וצריך ליעץ לו שיקח טיפול רנטגן ב-50 לירות, תוך ידיעה שכעבור כמה זמן יופיעו הפצעים שוב — אני לא יכולה לעשות זאת. כמה פצעים כמעט והעיפו אותי בגלל זה."

עיסוק נוסף של נעמי: היא משמשת כמודל לציירים. גם מודל עירום. חדרה גדיש תמונות ציירים שצוירות. היה זה הפסל ריי בנישטיין שביקש אותה לראשונה לעמוד כמודל לפניו. האם התביישה לשמש כמודל

עומק של שבעה מטרים. בשנה שעברה יצאה נעמי לים כמעט מדי יום, בקיץ ובחורף. השנה אחרי שחלתה ברבמסוזים, היא עושה הפסקות בין יציאותיה. תמונה זו והתמונה שמימין צולמו עלידי יוליאן פירסט, חיפה.

רובה בידה והיא שואף אוויר בין דקה ולצלול עד

עם החברה על הספה בחדרה, כשברקע נראה ציורו של דוד עזר, משתשעת נעמי בחברת חלק מבעלי-החיים שבשותה. כלב הפויל הגדול יוצא עמה לדיג, עוזר לשאת חלק מחפציה.

עם חתול זהו החתול הסיאמי כרמן, אחד משבעת החתולים אותם מגדלת נעמי ומאלפת בביתה.

זכתה בשלווה של ענק, אותו תפזחת לפני המים.